

Alvilági portya

A hatvanas évek derekán anyagot gyűjtöttem katonai tárgyú verseimhez. Számos fegyvernemnél, laktanyában megfordultam, többször hallottam legendába illő történeteket a katonáról, aki „kíber” lett. Magyarán azokról a – néphadseregben kikupálódott – fiatalokról van szó, akik leszerelés után a rendőri hivatást választották, elvégezték az akadémiát és kiváló nyomozótisztekké fejlődtek.

Később találkozhattam is egy ilyen ifjú „kíberrel”, akit éppen a honi légvédelem nevelt kitűnő káderré, s aki találkozásunk idején már a jogi egyetem levelező hallgatója volt.

Így esett, hogy az ő biztatására és gyerekkori krimiolvasmányaim emlékeitől hajtva, de legfőképpen krónikási mániámtól ösztönözve, engedélyért fordultam az illetékesekhez.

1968-ban lettem – mindent a legmélyebb átélésért! – a Budapest Rendőrfőkapitányság bűnüldözési osztálya önkéntesrendőri csoportjának tagja – s az vagyok immár jó tíz esztendeje.

Ez a tíz év óriási élményanyagot zúdított a nyakamba. Sok-sok bűncselekmény felderítését kísérhettem figyelemmel, jó pár elfogásnak is részese voltam, és sorra születtek ezek a versek.

A Hátországi portya című kötet (1982) fülszövege